Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

ΙΚΑΡΟΣ

Liz Moore

Μετάφραση
Μαρία Φακίνου

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: *The God of the Woods*
© 2024 by Liz Moore Inc. By arrangement with the author
© 2025, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα αγγλικά: Μαρία Φακίνου
Επιμέλεια – Διόρθωση: Σταυρούλα Αλεξανδροπούλου
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Παραγωγή: Τροπή Press

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για τον σκοπό εκπαίδευσης τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Κατ' εφαρμογή του Άρθρου 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, ο συγγραφέας και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025
ISBN 978-960-572-802-1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Liz Moore

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Μετάφραση
Μαρία Φακίνου

ΙΚΑΡΟΣ

Στην αδερφή μου, Ρεμπέκα,
που γνωρίζει κι εκείνη αυτό το δάσος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1
Μπάρμπαρα
15

2
Μπέαρ
117

3
Αν χαθείτε
197

4
Επισκέπτες
277

5
Ευρήματα
311

6
Επιβίωση
389

7
Αυτάρκεια
509

Ευχαριστίες
646

Πολλοί οδοιπόροι φτάνοντας σε τούτα τα δάση αδυνατούν να πιστέψουν τον κίνδυνο που, σύμφωνα με τις αφηγήσεις, ελλοχεύει αν αποτολμήσουν να βγουν έξω μόνοι για να απολαύσουν την αγαπημένη τους δραστηριότητα. Να είναι όμως βέβαιοι ότι είναι πέρα για πέρα πραγματικός ο κίνδυνος αυτός – ο κίνδυνος να χαθούν στον δρυμό. Είναι το μόνο που πρέπει να φοβάται κανείς στα δάση των Αντιρόντακ!

Από το άρθρο «Χαμένοι στα Αντιρόντακ: Προειδοποίηση προς τους επισκέπτες του Νορθ Γουντς· τι να αποφύγετε σε περίπτωση που χάσετε τον προσανατολισμό σας και πώς να μην τον χάσετε».

The New York Times, 16 Μαρτίου 1890

Πόσο γρήγορα, αναλογίστηκα, την ομορφιά του άγριου τοπίου μπορεί να την ακολουθήσει ο κίνδυνος, σαν να ’ταν το ένα κομμάτι του άλλου.

Από το βιβλίο *Woodswoman* της Anne LaBastille

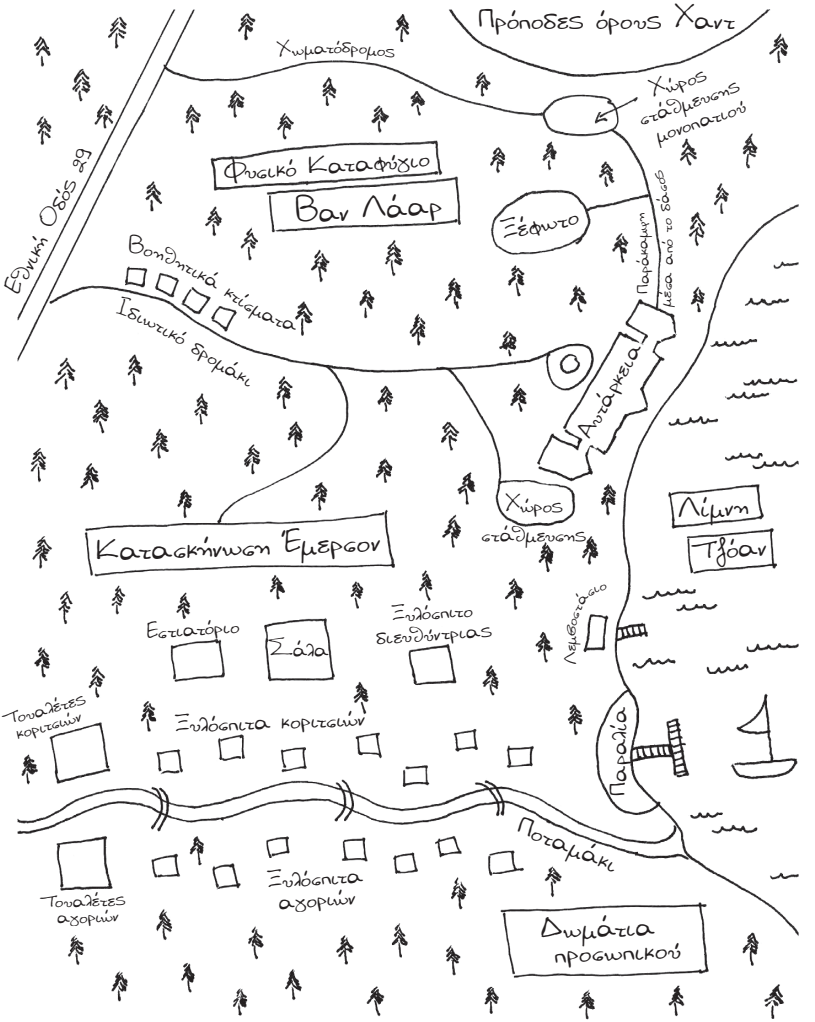
Πρόποδες όρους Χαντ
Χωματόδρομος
Χώρος σταθμεύσης μονοπατιού
Εθνική Οδός 99
Φυσικό Καταφύγιο
Βαν Λάαρ
Ξέφωτο
Παράκαμψη μέσα από το δάσος
Βοηθητικά κτίσματα
Ιδιωτικό δρομάκι
Αυτάρκεια
Χώρος σταθμεύσης
Λίμνη
Τζόαν
Κατασκήνωση Έμερσον
Εστιατόριο
Σάλα
Ξυλόσπιτο διευθύντριας
Λεμβοστάσιο
Τουαλέτες κοριτσιών
Ξυλόσπιτα κοριτσιών
Παραλία
Ποταμάκι
Τουαλέτες αγοριών
Ξυλόσπιτα αγοριών
Δωμάτια προσωπικού

1

МПАРМПАРА

Λουίζ

Αύγουστος 1975

Το κρεβάτι είναι άδειο.

Η Λουίζ, η ομαδάρχισσα –είκοσι τριών, μικροκαμωμένη, φωνή με γρέζι, πρόσχαρη– στέκεται ξυπόλυτη στις ζεστές τραχιές σανίδες του ξυλόσπιτου με το όνομα Έλατο και επεξεργάζεται στο μυαλό της τη φυσική απουσία ενός σώματος από την κάτω κουκέτα δίπλα στην πόρτα. Αργότερα, τα δέκα δευτερόλεπτα που μεσολαβούν ανάμεσα στην εικόνα που αντικρίζει και στο συμπέρασμα που εξάγει θα της χρησιμεύσουν ως απόδειξη ότι ο χρόνος είναι μια ανθρώπινη επινόηση, μπορεί να επιβραδυνθεί ή να επισπευσθεί όταν υπάρχουν συναισθήματα, χημικές ουσίες στο αίμα.

Το κρεβάτι είναι άδειο.

Ο μοναδικός φακός του ξυλόσπιτου –που όταν λείπει, ακόμα και την ημέρα, υποδηλώνει ότι οι κατασκηνώτριες έχουν πάει στην τουαλέτα– είναι στη θέση του, σε ένα ράφι δίπλα στην πόρτα.

Η Λουίζ διαγράφει αργά έναν κύκλο γύρω από τον εαυτό της λέγοντας τα ονόματα των κοριτσιών που βλέπει.

Μελίσα. Μελίσα. Τζένιφερ. Μισέλ. Έιμι. Κάρολαϊν. Τρέισι. Κιμ.

Οκτώ κατασκηνώτριες. Εννέα κρεβάτια. Μετράει και μετράει ξανά.

Τελικά, όταν δεν μπορεί άλλο να το αναβάλει, αφήνει ένα όνομα να ξεπηδήσει στην επιφάνεια του μυαλού της: *Μπάρμπαρα*.

Το άδειο κρεβάτι είναι της Μπάρμπαρα.

Κλείνει τα μάτια της. Φαντάζεται να επιστρέφει, για την υπόλοιπη ζωή της, σε αυτό το μέρος και σε αυτή τη στιγμή: μια μοναχική ταξιδιώτισσα του χρόνου, ένα φάντασμα, που στοιχειώνει το ξυλόσπιτο Έλατο, που προσπαθεί με τη σκέψη της να τοποθετήσει ένα σώμα εκεί όπου δεν υπάρχει. Που προσπαθεί με τη σκέψη της να κάνει το ίδιο το κορίτσι, την Μπάρμπαρα, να διασχίσει το κατώφλι και να μπει μέσα. Να πει ότι ήταν στο λουτρό, να πει ότι ξέχασε να πάρει μαζί της τον φακό, όπως λέει ο κανόνας, να ζητήσει αφοπλιστικά συγγνώμη, όπως έχει γίνει και στο παρελθόν.

Όμως ξέρει ότι η Μπάρμπαρα δεν πρόκειται να κάνει τίποτε απ' αυτά. Διαισθάνεται, για λόγους που δεν μπορεί να εκφράσει καθαρά, ότι η Μπάρμπαρα αγνοείται.

Απ' όλες τις κατασκηνώτριες, σκέφτεται η Λουίζ. Απ' όλες τις κατασκηνώτριες, εκείνη βρήκε να εξαφανιστεί.

Στις 6:25 π.μ., η Λουίζ παραμερίζει μια κουρτίνα και επιστρέφει στον χώρο που μοιράζεται με την Άναμπελ, την εκπαιδευόμενη ομαδάρχισσα. Μια δεκαεπτάχρονη μπαλαρίνα από το Τσέβι Τσέις του Μέριλαντ. Η Άναμπελ Σάουθγουορθ είναι πιο κοντά σε ηλικία με τις κατασκηνώτριες απ' ό,τι η Λουίζ, αλλά στέκεται ευθυτενής και χρωματίζει τα λόγια της με ειρωνεία και, γενικώς, κάνει ό,τι μπορεί για να σιγουρευτεί ότι όλοι αναγνωρίζουν το αυστηρό όριο που χωρίζει τα δεκατρία από τα δε-

καεπτά έτη· ένα όριο που γίνεται φανερό από τον κόντρα πλακέ μεσότοιχο ανάμεσα στο κεντρικό τμήμα του ξυλόσπιτου και στην κόγχη που μένουν οι ομαδάρχισσες.

Τώρα, η Λουίζ την ταρακουνά για να ξυπνήσει. Τώρα, η Άναμπελ την κοιτάζει με μισόκλειστα βλέφαρα. Φέρνει επιδεικτικά τον λυγισμένο αγκώνα πάνω στα μάτια της. Βυθίζεται πάλι στον ύπνο.

Η Λουίζ αντιλαμβάνεται κάτι εκείνη τη στιγμή: τη μυρωδιά μπίρας που έχει μεταβολιστεί. Είχε υποθέσει ότι ερχόταν από το δικό της σώμα – από το ίδιο της το δέρμα και το στόμα. Σίγουρα ήπιε αρκετά χτες βράδυ και νιώθει τις συνέπειες σήμερα το πρωί. Όμως, όρθια τώρα πάνω από την Άναμπελ, αναρωτιέται μήπως η μυρωδιά έρχεται, στην πραγματικότητα, από την πλευρά που κοιμάται εκείνη στο δωμάτιο.

Ένα ενδεχόμενο που της προκαλεί ανησυχία.

«Άναμπελ», ψιθυρίζει. Στον τόνο της φωνής της, αναγνωρίζει ξαφνικά τη φωνή της μητέρας της. Και, κατά κάποιον τρόπο, νιώθει σαν τη μητέρα της –την κακιά μητέρα της, την ανεύθυνη μητέρα της– απέναντι σε αυτό το κορίτσι.

Η Άναμπελ ανοίγει τα μάτια της. Ανακάθεται και αμέσως κάνει μια γκριμάτσα. Συναντά το βλέμμα της Λουίζ και τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα, το πρόσωπό της χλωμιάζει.

«Θα κάνω εμετό», λέει, πολύ δυνατά. Η Λουίζ της κάνει νόημα να ησυχάσει, πιάνει το πρώτο πράγμα που βρίσκει μπροστά της – ένα άδειο σακουλάκι πατατάκια από το πάτωμα.

Εκείνη το παίρνει γρήγορα στα χέρια της. Αναγουλιάζει. Έπειτα σηκώνει το κεφάλι και, με κοφτή ανάσα, βογκάει χαμηλόφωνα.

«Άναμπελ», λέει η Λουίζ. «Έχεις πιει;»

Κουνάει αρνητικά το κεφάλι της. Φοβισμένη.

«Νομίζω ότι...» λέει – και η Λουίζ πάλι της κάνει νόημα να χαμηλώσει τη φωνή της, αυτή τη φορά κάθεται στο κρεβάτι του κοριτσιού και μετράει από μέσα της μέχρι το πέντε, όπως κάνει από μικρή. Εκπαιδεύοντας τον εαυτό της να μην αντιδρά.

Το πιγούνι της Άναμπελ τρέμει. «Νομίζω ότι έφαγα κάτι χαλασμένο», ψιθυρίζει.

«Βγήκες χτες βράδυ;» τη ρωτάει. «Άναμπελ;»

Εκείνη την κοιτάζει. Ζυγίζοντας την απάντησή της.

«Είναι σημαντικό», επιμένει η Λουίζ.

Κανονικά, έχει υπομονή με τις ομαδάρχισσες που εκπαιδεύει. Έχει μάθει πώς να τις καθοδηγεί για να τα βγάλουν πέρα με τους πονοκεφάλους και τις ζαλάδες από τα πρώτα τους μεθύσια. Δεν την πειράζει όταν το ρίχνουν έξω κάπου κάπου. Φέτος, ως επικεφαλής ομαδάρχισσα, κάνει τις περισσότερες φορές τα στραβά μάτια σε συμπεριφορές που κρίνει ότι είναι ακίνδυνες. Συμμετέχει και η ίδια, όταν νιώθει ότι το σηκώνει η στιγμή. Διαφορετικά, σφίγγει τα λουριά· νωρίτερα φέτος το καλοκαίρι, στην πρώτη ομαδάρχισσα που άργησε να ξυπνήσει έπειτα από μια ξέφρενη βραδιά, της απαγόρεψε να πάει σε κάμποσα πάρτι που έγιναν στη συνέχεια, μια τιμωρία που απ' ό,τι φάνηκε ήταν αρκετή για να δώσει το παράδειγμα και να μην επαναλάβει καμιά έκτοτε το ίδιο λάθος.

Μέχρι τώρα. Επειδή χτες βράδυ, όσο η Λουίζ έλειπε, ήταν η σειρά της Άναμπελ να προσέχει τις κατασκηνώτριες. Και, απ' ό,τι φαίνεται, δεν τις πρόσεχε.

Η Λουίζ κλείνει τα μάτια της. Φέρνει ένα ένα στο μυαλό της τα γεγονότα της χτεσινής βραδιάς.

Γινόταν ένας χορός στην αίθουσα εκδηλώσεων: μια γιορτή για το τέλος της θερινής σεζόν και είχαν ζητήσει απ' όλες τις κατασκηνώτριες και τους κατασκηνωτές, τις ομαδάρχισσες, τους ομαδάρχες και τους εκπαιδευόμενους να παραστούν. Θυμάται να προσέχει, κάποια στιγμή, ότι η Άναμπελ έλειπε –δεν την έβλεπε, τέλος πάντων, όσο κι αν την έψαχνε με το βλέμμα της– όμως η Λουίζ είναι σίγουρη ότι είχε επιστρέψει μέχρι να τελειώσει ο χορός.

Επειδή στις έντεκα το βράδυ, όταν η Λουίζ έκανε μια γρήγορη καταμέτρηση, η Άναμπελ ήταν εκεί, μαζί με εννέα κατασκηνώτριες –εννέα, ναι– που την καληνύχτισαν κουνώντας γλυκά το χέρι. Μπορεί ακόμα να δει τις πλάτες τους καθώς περπατούσαν ανά παρέες προς το ξυλόσπιτο.

Ήταν η τελευταία φορά που τις είδε. Η Λουίζ, ήσυχη ότι τώρα είχε αναλάβει τη φροντίδα τους η Άναμπελ, έφυγε μόνη.

Έπειτα, προσπαθεί να θυμηθεί τα κρεβάτια των κατασκηνωτριών καθώς μπαίνει στις μύτες των ποδιών της στο ξυλόσπιτο στο τέλος της βραδιάς, πολλή ώρα αφότου έχουν σβήσει τα φώτα. Θα ήταν γύρω στις δύο το πρωί; Τρεις; Εικόνες έρχονται αποσπασματικά στο μυαλό της: το ανοιχτό στόμα της Μελίσα Ρ., το μπράτσο της Έιμι που κρεμόταν προς το πάτωμα. Όμως η ίδια η Μπάρμπαρα δεν είναι σε καμία απ' αυτές τις μνήμες. Ούτε και η απουσία της.

Αντιθέτως, μια διαφορετική μνήμη ξεπροβάλλει: ο Τζον Πολ, στο Ξέφωτο, που κουνούσε απειλητικά τα χέρια του, πρώτα προς το μέρος της και έπειτα προς το μέρος του Λι Τόουσον. Ο Τζον Πολ, το πλουσιόπαιδο, που επιλύει τις διαφορές του με καβγάδες, να επιδεικνύει τις γροθιές του σαν να έμπαινε σε παλαίστρα. Ο Λι, οργισμένος και οξύθυμος, φορούσε ακόμα την

ποδιά από την τραπεζαρία όπου σέρβιρε νωρίτερα το βραδινό. Στο άψε σβήσε σώριασε τον Τζον Πολ καταγής και τον άφησε εκεί, να ανοιγοκλείνει αφηρημένα τα βλέφαρα καθώς κοιτούσε τα κλαδιά πάνω από το κεφάλι του.

Κακά ξεμπερδέματα θα έχουμε σήμερα. Όπως κάθε φορά που καρφώνεται στον Τζον Πολ η ιδέα ότι εκείνη τραβιέται με άλλον.

Για την ιστορία, δεν τραβιέται με άλλον, όχι αυτή τη φορά.

Η Άναμπελ παίρνει μια βαθιά ανάσα. Φέρνει το χέρι στα μάτια της.

«Ξέρεις πού είναι η Μπάρμπαρα;» ρωτάει η Λουίζ. Μπαίνοντας κατευθείαν στο ψητό. Δεν έχουν πολύ χρόνο, σε λίγο θα ξυπνήσουν τα κορίτσια στο άλλο δωμάτιο.

Η Άναμπελ δείχνει μπερδεμένη.

«Η *Βαν Λάαρ*», λέει η Λουίζ και μετά το λέει ξανά, πιο σιγανά. «Η κατασκηνώτριά μας».

«Όχι», απαντά εκείνη και σωριάζεται προς τα πίσω στο κρεβάτι της.

Και τότε, φυσικά, ακούγεται το εγερτήριο από τα μεγάφωνα που είναι τοποθετημένα στα δέντρα σε όλη την έκταση της κατασκήνωσης – κάτι που σημαίνει ότι, στην άλλη πλευρά του χωρίσματος, οκτώ δωδεκάχρονα και δεκατριάχρονα κορίτσια ξυπνούν διστακτικά, κάνουν ανεπαίσθητους ήχους, παίρνουν βαθιές ανάσες και αναστενάζουν, ανακάθονται στους αγκώνες τους.

Η Λουίζ αρχίζει να βηματίζει νευρικά.

Η Άναμπελ, ξαπλωμένη ακόμα, την παρατηρεί τώρα – και αρχίζει να καταλαβαίνει ότι υπάρχει πρόβλημα.

«Άναμπελ», λέει η Λουίζ. «Πρέπει να μου πεις την αλήθεια. Βγήκες έξω χτες βράδυ; Αφού πήγαν για ύπνο οι κατασκηνώτριες;»

Εκείνη μοιάζει να κρατάει την ανάσα της. Μετά ξεφυσά. Γνέφει καταφατικά. Η Λουίζ προσέχει ότι τα μάτια της είναι βουρκωμένα.

«Ναι, βγήκα», λέει. Η φωνή της έχει ένα παιδιάστικο τρέμουλο. Πολύ λίγες φορές στη ζωή της έχει βρεθεί μπλεγμένη: γι' αυτό είναι σίγουρη η Λουίζ. Από τη μέρα που γεννήθηκε, της έχουν πει ποια είναι η αξία της σε αυτόν τον κόσμο. Τους τρόπους με τους οποίους κάνει τους άλλους χαρούμενους. Τώρα κλαίει φανερά, ενώ η Λουίζ πασχίζει να μη δείξει τη δυσφορία της. Τι έχει να φοβηθεί η Άναμπελ; Τίποτα δεν διακυβεύεται για εκείνη. Είναι δεκαεφτά χρονών. Το χειρότερο που θα μπορούσε να της συμβεί είναι να τη διώξουν, να τη στείλουν στον λόφο στους πλούσιους γονείς της – οι οποίοι, μάλιστα, είναι φίλοι με τους ιδιοκτήτες της κατασκήνωσης. Στους γονείς της που, αυτήν ακριβώς τη στιγμή, είναι καλεσμένοι στο σπίτι τους, στο κτήμα τους. Στο μεταξύ, το χειρότερο που μπορεί να συμβεί στη Λουίζ –μια *ενήλικη*, σκέφτεται, επικρίνοντας τον εαυτό της– το χειρότερο που μπορεί να συμβεί είναι – τέλος πάντων. Ένα ένα τα βήματα, λέει από μέσα της. Τώρα δες τι θα κάνεις.

Η Λουίζ πηγαίνει προς την κουρτίνα. Την ανοίγει μια χαραμάδα. Αμέσως, διακρίνει την Τρέισι, που κοιμάται στο κρεβάτι πάνω από την Μπάρμπαρα, ένα ήσυχο κορίτσι που κατεβαίνει τη σκάλα της κουκέτας και κοντοστέκεται στα μισά έχοντας προσέξει, απ' ό,τι φαίνεται, το πρόβλημα.

Αφήνει την κουρτίνα να πέσει.

«Αγνοείται;» ρωτάει η Άναμπελ. Και πάλι, η Λουίζ της λέει να χαμηλώσει τη φωνή της.

«Μη λες *αγνοείται*. Να λες ότι δεν είναι στην κουκέτα της».

Η Λουίζ σαρώνει με το βλέμμα το μικρό τους δωμάτιο ψάχνοντας να βρει αποδεικτικά στοιχεία της χτεσινοβραδινής τους συμπεριφοράς. Μαζεύει ό,τι βρίσκει μέσα σε μια καφετιά χάρτινη σακούλα σκουπιδιών: ένα άδειο μπουκάλι μπίρας που ήπιε γυρίζοντας από το Ξέφωτο· τη γόπα από ένα τσιγαριλίκι που κάπνισε κάποια στιγμή· το γεμάτο εμετό σακουλάκι, που το πιάνει με δύο αλύγιστα δάχτυλα.

«Υπάρχει κάτι άλλο που δεν θα ήθελες να βρουν;» ρωτάει την Άναμπελ, η οποία κουνάει αρνητικά το κεφάλι της.

Η Λουίζ κλείνει τη σακούλα, τη διπλώνει, την πιέζει να φύγει ο αέρας.

«Άκουσέ με», λέει. «Ίσως χρειαστεί να αναλάβεις εσύ τις κατασκηνώτριες σήμερα το πρωί. Δεν είμαι σίγουρη ακόμα. Αν γίνει έτσι, αυτό πρέπει να το ξεφορτωθείς. Ρίξ' το σε κάποιον κάδο στα σκουπίδια πηγαίνοντας για πρωινό. Πρέπει να το ξεφορτωθείς. Μπορείς να το κάνεις;»

Η Άναμπελ γνέφει καταφατικά, χλωμή ακόμα.

«Προς το παρόν», της λέει, «μείνε εδώ. Μη βγεις για λίγο έξω. Και μη...» Διστάζει ψάχνοντας να βρει τις λέξεις που θα ακούγονται σοβαρές αλλά δεν θα την κάνουν να νιώσει άσχημα για τον εαυτό της. Στο κάτω κάτω, μιλάει σε ένα παιδί. «Απλώς μην πεις τίποτα ακόμα σε κανέναν για χτες βράδυ. Άσε με λίγο να σκεφτώ κάποια πράγματα».

Η Άναμπελ δεν μιλάει.

«Εντάξει;» ρωτάει η Λουίζ.

«Εντάξει».

Θα λυγίσει στη στιγμή, σκέφτεται η Λουίζ. Θα πει χωρίς κανένα δισταγμό σε κάθε πρόσωπο εξουσίας ό,τι έγινε και όσα γνω-

ρίζει. Θα κλάψει στον ώμο της μαμάς και του μπαμπά της, που έδωσαν αυτό το όνομα στην κόρη τους μάλλον χωρίς να έχουν καν καταλάβει το ποίημα του Πόε, και εκείνοι θα την παρηγορήσουν, θα αρχίσει ξανά τα μαθήματα μπαλέτου και του χρόνου το ιδιωτικό σχολείο της θα την κατευθύνει για να περάσει στο Βάσαρ ή στο Ράντκλιφ ή στο Γουέλσλεϊ, θα παντρευτεί το αγόρι που έχουν διαλέξει για εκείνη οι γονείς της –ήδη έχουν κάποιον κατά νου, όπως της έχει εκμυστηρευτεί– και ποτέ μα ποτέ δεν θα σκεφτεί ξανά τη Λουίζ Ντοναντιέ, ή τι επιφυλάσσει η μοίρα για τη Λουίζ, ή τις δυσκολίες που θα συναντήσει η Λουίζ για την υπόλοιπη ζωή της, για να βρει δουλειά, να βρει ένα σπίτι, συντηρώντας τη μητέρα της που, εδώ και εφτά χρόνια, δεν είναι σε θέση ή δεν είναι διατεθειμένη να δουλέψει. Συντηρώντας τον μικρό της αδερφό, ο οποίος στα έντεκα χρόνια του δεν έχει φταίξει σε τίποτα για να του αξίζει μια τέτοια ζωή.

Μπροστά της, η Άναμπελ αναγουλιάζει. Έπειτα συνέρχεται.

Η Λουίζ βάζει τα χέρια στη μέση. Παίρνει μια βαθιά ανάσα. Ηρέμησε, υπενθυμίζει στον εαυτό της.

Ισιώνει την πλάτη της. Τραβάει την κουρτίνα. Κι αρχίζει να παριστάνει την ανίδεη και την έκπληκτη σε αυτή τη μικρή ομάδα κοριτσιών –σαν χάπι καταπίνει την ντροπή της– που τη σέβονται, τη θαυμάζουν, προστρέχουν συχνά σε εκείνη για συμβουλές και προστασία.

Μπαίνει στο δωμάτιό τους. Κάνει ότι ρίχνει μια γρήγορη ματιά στα κρεβάτια. Σμίγει τα φρύδια της δήθεν μπερδεμένη.

«Πού είναι η Μπάρμπαρα;» τους λέει, εύθυμα.

Τρέισι

Δύο μήνες νωρίτερα
Ιούνιος 1975

Τρεις κανόνες έδωσαν στα παιδιά της κατασκήνωσης μόλις έφτασαν.

Ο πρώτος αφορούσε τα τρόφιμα στα ξυλόσπιτα, πώς έπρεπε να τα καταναλώνουν και να τα αποθηκεύουν (χωρίς να λερώνουν· κλεισμένα καλά).

Ο δεύτερος αναφερόταν στην κολύμβηση: μια δραστηριότητα που δεν έπρεπε, επ' ουδενί, να επιχειρούν μόνοι.

Ο τρίτος –και σημαντικότερος, όπως αποδείκνυε ο τρόπος που παρουσιαζόταν, με κεφαλαία γράμματα, σε διάφορους κοινόχρηστους χώρους– ήταν: ΑΝ ΧΑΘΕΙΤΕ, ΚΑΘΙΣΤΕ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΦΩΝΑΞΤΕ ΔΥΝΑΤΑ.

Τότε, η προειδοποίηση είχε φανεί σχεδόν αστεία στην Τρέισι. Θα την επαναλάμβαναν αργότερα το ίδιο βράδυ, στην υπαίθρια φωτιά που άναψαν για την έναρξη της σεζόν· θα εξηγούσαν τη λογική της. Όμως, έτσι όπως διατύπωσε τη φράση εκείνη τη στιγμή –ξερά, περιεκτικά– ένας ψηλός ομαδάρχης που πρόφερε τις λέξεις άτονα δίχως συναίσθημα, την έκανε να γυρίσει το κεφάλι της από την άλλη για να πνίξει ένα νευρικό γελάκι. ΑΝ ΧΑΘΕΙΤΕ, ΚΑΘΙΣΤΕ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΦΩΝΑΞΤΕ ΔΥΝΑΤΑ. Προσπάθησε να το φανταστεί: να κάθεται κάτω, ακριβώς στη θέ-

ση που βρισκόταν αυτή τη στιγμή. Να ανοίγει το στόμα της. Να φωνάζει δυνατά. Τι ήχος, άραγε, θα έβγαινε από το στόμα της; Ποια λέξη ή λέξεις; *Βοήθεια; Βοηθήστε με;* Ή Θεός φυλάξοι – *Βρείτε με, σας παρακαλώ;* Και μόνο που το σκεφτόταν, ήθελε να ανοίξει η γη να την καταπιεί.

Ο πατέρας της την είχε πληρώσει για να πάει.

Αυτό ήταν το αντίτιμο έπειτα από μία βδομάδα διαπραγματεύσεων που είχε ως κατάληξη να μείνει κλεισμένη στο δωμάτιό της για ένα ολόκληρο Σαββατοκύριακο: ζεστό χρήμα, εκατό δολάρια στο χέρι – και άλλα τόσα μόλις επέστρεφε.

Το πώς ήθελε να περάσει το καλοκαίρι της ήταν απλό: ήθελε να περνάει όλη τη μέρα στο καθιστικό του βικτοριανού σπιτιού στο Σαρατόγκα Σπρινγκς, που νοίκιαζε εδώ και δέκα χρόνια η οικογένειά της για τους μήνες των ιπποδρομιών. Ήθελε να μισοκατεβάζει τις περσίδες και να μισανοίγει τα παράθυρα στρέφοντας όλους τους ανεμιστήρες του σπιτιού προς το μέρος της και να ξαπλώνει στον καναπέ· να σηκωθεί μόνο για να ετοιμάσει ένα περιποιημένο σνακ. Και ήθελε να διαβάζει: το διάβασμα ήταν το βασικό.

Αυτή ήταν η ρουτίνα της για πέντε συνεχόμενα καλοκαίρια. Είχε την ελπίδα ότι και το καλοκαίρι του 1975 θα ήταν το ίδιο.

Αντιθέτως, ο πατέρας της –που είχε χωρίσει από τη μητέρα της ούτε έναν χρόνο πριν– είχε βρει, πολύ γρήγορα, φιλενάδα και ένα πιο πολυτελές σπίτι για να νοικιάσει, και ήταν της άποψης ότι η Τρέισι δεν έπρεπε να αράζει άπραγη όλο το καλοκαίρι. Έτσι της είπε, τέλος πάντων, όταν την πήρε από το σπίτι της μητέρας της στο Λονγκ Άιλαντ στα μέσα Ιουνίου. (Της έκανε εντύπωση ότι ο πατέρας της περίμενε να φτάσουν σχεδόν

στα μισά της διαδρομής για το Σαρατόγκα για να αποκαλύψει το σχέδιό του). Ο πραγματικός λόγος, σκέφτηκε εκείνη, ήταν ότι θα του άδειαζε τη γωνιά για δύο μήνες. Ούτως ώστε, ο πατέρας της και η εν λόγω φιλενάδα να έχουν το σπίτι όλο δικό τους χωρίς να μπλέκεται στα πόδια τους μια δωδεκάχρονη με τα μούτρα μονίμως κατεβασμένα. Αλλά γιατί τότε ο πατέρας της, αναρωτήθηκε η Τρέισι, είχε δώσει μάχη για να την πάρει υπό την επίβλεψή του όλο το καλοκαίρι, αν ήταν απλώς να τα γυρίσει και να την ξαποστείλει;

Δεν μπήκε καν στον κόπο να την πάει ο ίδιος στην κατασκήνωση Έμερσον. Ίσα ίσα, είχε αναθέσει αυτό το έργο στην Ντόνα Ρομάνο, τη φιλενάδα, που παρέμενε για την Τρέισι απλώς ένα ονοματεπώνυμο.

«Έχει αγώνα σήμερα», είπε ο πατέρας της, όταν τον στρίμωξε η Τρέισι στον διάδρομο, παρακαλώντας τον να έρθει. «Πρέπει να κατέβω στο Μπελμόντ. Στις δύο τρέχει ο Σέκοντ Θοτ».

Ο πατέρας της ήταν γιος τζόκεϊ που, μεγαλώνοντας, είχε γίνει πολύ ψηλός για να ακολουθήσει τα βήματά του. Έτσι, έγινε αρχικά βοηθός εκπαιδευτή, μετά εκπαιδευτής και τέλος ιδιοκτήτης, αλλάζοντας τις συνθήκες της ζωής τους με κάθε δουλειά. Όταν γεννήθηκε η Τρέισι, ζούσαν οι τρεις τους σε ένα τροχόσπιτο στο ιδιωτικό δρομάκι της μαμάς της μαμάς της. Τώρα ζούσαν σε ένα καινούριο μεγάλο σπίτι με ασημένια αυλόπορτα στο Χέμπστεντ της Νέας Υόρκης. Η Τρέισι κι η μητέρα της ζούσαν εκεί, τέλος πάντων.

«Τι έχουμε να πούμε εκείνη κι εγώ;» ρώτησε η Τρέισι, όμως ο πατέρας της απλώς κούνησε το κεφάλι του κι έβαλε ικετευτικά τα δυο του χέρια στους ώμους της. Πρόσεξε ξαφνικά ότι ήταν

στο ίδιο ύψος με εκείνον: τον ίδιο της τον πατέρα. Πρόσφατα, είχε πάρει απότομα μπόι φτάνοντας περίπου το ένα ογδόντα, κάτι που την έκανε να καμπουριάζει έντονα όποτε δεν κινιόταν.

«Υποτίθεται ότι είναι πρώτης τάξεως. Δηλαδή, πολύ μέγκλα», είπε ο πατέρας της – με τα ίδια ακριβώς αμήχανα λόγια είχε περιγράψει την κατασκήνωση όταν της ανακοίνωσε για πρώτη φορά την απόφασή του. «Βάζω στοίχημα ότι στο τέλος θα τη λατρέψεις».

Η Τρέισι γύρισε το κεφάλι της προς ένα παράθυρο. Από εκεί, έβλεπε την Ντόνα Ρομάνο να φτιάχνει το σουτιέν της εξετάζοντας σχολαστικά το είδωλό της στο παράθυρο του αυτοκινήτου. Ένα καινούριο Stutz Blackhawk με χνουδωτή μοκέτα και μηχανή που ο βρυχηθμός της θύμιζε στην Τρέισι τη φωνή του πατέρα της. «Το καλύτερο της κατηγορίας του», είχε πει εκείνος, όταν πήγε να την πάρει από το Χέμπστεντ. Τα πάντα στη ζωή του πατέρα της ήταν καινούρια, έτσι της φαινόταν. Σπίτι, φιλενάδα, πεκινουά, αυτοκίνητο. Το μόνο παλιό στην τροχιά του ήταν η Τρέισι· αλλά ακόμα κι εκείνη την έδιωχνε.

Όπως αποδείχτηκε, η Ντόνα Ρομάνο ήταν μανιώδης καπνίστρια. Έπαιρνε μια ρουφηξιά και έκανε στην Τρέισι ερωτήσεις για τη ζωή της που προφανώς είχε σκεφτεί εκ των προτέρων γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό του ταξιδιού. Στις λιγοστές παύσεις που γίνονταν ανάμεσά τους, η Τρέισι έριχνε κλεφτές ματιές στην Ντόνα Ρομάνο. Ήταν αδιανόητα όμορφη. Κανονικά, αυτό και μόνο θα ήταν αρκετό για την Τρέισι. Της άρεσαν πολύ οι όμορφες γυναίκες. Στο δημοτικό, της άρεσαν τα δημοφιλή κορίτσια – αν και η πιο κατάλληλη λέξη ίσως ήταν ότι τις *σεβόταν*, μιας και, στην πραγματικότητα, ένα μεγάλο κομμάτι μέ-

σα της τις περιφρονούσε. Και πάλι, τις έβρισκε συναρπαστικές, ίσως επειδή, εξωτερικά, δεν είχαν καμία σχέση με εκείνη και έτσι έμοιαζαν κατά κάποιον τρόπο με δείγματα που ήθελε να εξετάσει, διεξοδικά, κάτω από ένα μικροσκόπιο. Οι περισσότερες συμμαθήτριές της είχαν μακριά ίσια μαλλιά, με χωρίστρα στη μέση ενώ τα μαλλιά της Τρέισι ήταν πλούσια, κόκκινα και ατίθασα. Οι φακίδες ορισμένων συμμαθητριών της ήταν απαλές, ενώ οι δικές της τόσο έντονες ώστε μια παρέα αγοριών της έκτης τής είχε κολλήσει το παρατσούκλι «Ενώστε Τις Τελίτσες». Κανονικά έπρεπε να φοράει γυαλιά· είχε ένα ζευγάρι που ποτέ δεν έβαζε, με αποτέλεσμα συχνά να μισοκλείνει τα μάτια της για να δει. Μια φορά ο πατέρας της της είπε αυθόρμητα ότι η φτιαξιά της θύμιζε δαμάσκηνο πάνω σε οδοντογλυφίδα, μια φράση τόσο σκληρή και τόσο ποιητική ταυτόχρονα, που κούμπωσε στο μυαλό της σαν χαλινάρι.

Η άσφαλτος των δρόμων έγινε χαλίκι και μετά χώμα. Ετοιμόρροπα σπίτια εμφανίζονταν κάθε τόσο, οι χορταριασμένες αυλές τους είχαν μετατραπεί σε νεκροταφεία σκουριασμένων οχημάτων. Ήταν απόκοσμη αυτή η αντίφαση ανάμεσα στη φυσική ομορφιά και την παρακμή που είχε επιφέρει το ανθρώπινο χέρι, ώστε η Τρέισι άρχισε να αναρωτιέται αν πήγαιναν καλά.

Και τότε, επιτέλους, φάνηκε μια ταμπέλα. *Φυσικό Καταφύγιο Βαν Λάαρ*. Οι οδηγίες που τους είχαν στείλει ταχυδρομικώς ανέφεραν ότι αυτή την ταμπέλα έπρεπε να ακολουθήσουν.

«Αναρωτιέμαι γιατί δεν βάζουν στην πινακίδα το όνομα της κατασκήνωσης», συλλογίστηκε φωναχτά η Ντόνα Ρομάνο.

Μάλλον για να μην μπορούν να τη βρουν οι ανώμαλοι, σκέφτηκε η Τρέισι. Αυτό θα είχε πει ο πατέρας της, το ήξερε. Πα-

ρά τη θέλησή της, άκουγε συχνά τη φωνή του στο μυαλό της, κάπως σαν αφηγητής που υπογράμμιζε καθετί σημαντικό στη ζωή της. Ποτέ άλλοτε όσο φέτος –η πρώτη χρονιά του διαζυγίου– δεν είχαν μείνει χώρια τόσο καιρό.

Η αλήθεια ήταν ότι, μικρότερη, είχε γίνει η σκιά του, τον αγαπούσε απεριόριστα, τον ακολουθούσε παντού, έτεινε την ανοιχτή παλάμη της στα βελούδινα ρύγχη των αγαπημένων του αλόγων ταΐζοντάς τα καρότα. Παρόλο που προτιμούσε να πεθάνει παρά να το παραδεχτεί, της έλειπε πάρα πολύ και είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της περασμένης σχολικής χρονιάς προσμένοντας το καλοκαίρι που θα βρισκόταν στο πλευρό του.

Ο χωματόδρομος άνοιγε σε μια διχάλα. Ένα βέλος στα δεξιά τούς κατηύθυνε προς την *Κατασκήνωση Έμερσον: Εκεί όπου χτίζονται φιλίες μιας ζωής*. Και έπειτα τα δέντρα αραίωναν φανερώνοντας μια καταπράσινη έκταση με διάφορα ξύλινα κτίρια χωριάτικου στιλ, το ένα δίπλα στο άλλο. Μπροστά τους, έστεκε μόνος ένας ομαδάρχης πίσω από ένα πτυσσόμενο τραπέζι από το οποίο κρεμόταν ένας πίνακας ανακοινώσεων με μια νωπή αφίσα που έγραφε, διόλου πειστικά: *Καλώς ήρθατε.*

Ο ομαδάρχης πλησίασε το αυτοκίνητο κρατώντας έναν φάκελο που τον έδωσε στην Ντόνα μέσα από το παράθυρο. Έπειτα ανακοίνωσε με επίσημο ύφος τους Τρεις Κανόνες της κατασκήνωσης Έμερσον σαν ευσυνείδητος τελάλης – συμπεριλαμβανομένου του τελευταίου, του πιο σημαντικού, μια φράση που θα αντηχούσε στο κεφάλι της Τρέισι για μέρες, για βδομάδες. Για όλη της τη ζωή.

Αν χαθείτε, καθίστε κάτω και φωνάξτε δυνατά.

Δυσκολευόταν να φανταστεί πόσο χαμένη θα έπρεπε να είναι

για να της φανεί σωστή αυτή η επιλογή. Είχε την αίσθηση ότι η φωνή της γινόταν συνεχώς όλο και πιο σιγανή από τη μέρα που γεννήθηκε, έτσι που τώρα, στα δώδεκα, μετά βίας ακουγόταν.

Πολύ, αποφάσισε, τελικά. Βαθιά, αμετάκλητα χαμένη.

«Είσαι στο Έλατο», είπε το αγόρι, διακόπτοντας τις σκέψεις της. Έτεινε στα δεξιά το μακρύ χέρι του. Η Ντόνα Ρομάνο πάτησε γκάζι και το αυτοκίνητο κύλησε μπροστά.